

RANDY ALCORN

HOE

zal het in de
hemel zijn?

 **UITGEVERIJ
MEDEMA**

vijftigmaal een Bijbels perspectief
op de eeuwigheid

Inleiding

Leren zien in het land der blinden

Op dat moment kwam [Hanna] naar hen toe, bracht hulde aan God en sprak over het kind met allen die uitzagen naar de bevrijding van Jeruzalem.

(LUCAS 2:38)

Het koninkrijk van God (...) betekent niet slechts de verlossing van bepaalde afzonderlijke mensen en zelfs niet de verlossing van een uitverkoren groep. Het betekent niets minder dan de volledige vernieuwing van de hele kosmos, wat uiteindelijk – als climax – resulteert in de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.¹

(ANTHONY HOEKEMA)

De meeste culturen geloven in een hiernamaals. De vraag is niet of mensen eeuwig zullen leven, maar waar ze zullen leven en onder welke omstandigheden. De meeste culturen kennen ook het concept van hemel en hel. Ze geloven dat sommige mensen een vorm van eeuwig leven zullen binnengaan die veel meer inhoud heeft dan slechts 'bestaan', terwijl anderen oneindig zullen voortbestaan in een toestand van eeuwige dood in plaats van leven. Deze visie komt zeer zeker overeen met wat Jezus ons leerde: '[De onrechtvaardigen] staat een eeuwige bestraffing te wachten, de rechtvaardigen daarentegen het eeuwige leven' (Mat.25:46).

Helaas beschouwen veel van de mensen die in de hemel geloven dit als een saaie, onaantrekkelijke plaats. Dit perspectief wordt misschien het best samengevat door de Ierse toneelschrijver George Bernard Shaw, die opmerkte: ‘De hemel, zo wordt over het algemeen aangenomen, is een plaats die zo leeg is, zo saai, zo nutteloos en zo ellendig, dat niemand zich er ooit aan gewaagd heeft om een dag in de hemel te beschrijven, hoewel talloze mensen een dag aan het strand hebben beschreven.’ Shaws visie staat echter in scherp contrast met de overtuiging van de eerste christenen. Hun verwachting van de hemel kunnen we terugvinden in de catacomben van Rome, waar de lichamen van vele christenen uit de eerste eeuw begraven zijn, nadat ze de marteldood gestorven waren. Deze ondergrondse gangen staan vol met inscripties zoals de volgende, die op drie verschillende tombes is aangetroffen:

In Christus is Alexander niet dood, maar leeft hij.
Iemand die leeft bij God.
Hij is opgenomen in zijn eeuwige thuis.

Een geschiedkundige schrijft: ‘Op de muren van de catacomben treffen we tekeningen aan van de hemel als een plaats met prachtige landschappen, spelende kinderen en mensen die aanzitten aan een banket en uitbundig feestvieren.’²²

In 125 na Christus schreef een Griek genaamd Aristides aan een vriend over het christendom en hij legde hem uit waarom deze ‘nieuwe religie’ zo in trek was: ‘Als onder de christenen een rechtvaardige heengaat uit deze wereld, verheugen ze zich en danken ze God, en wanneer ze afscheid nemen van het lichaam doen ze dat met liederen en dankzegging, alsof hij vertrekt naar een andere, dichtbijgelegen plaats.’

Dit vroegchristelijke perspectief klinkt ons vandaag de dag haast onwerkelijk in de oren, nietwaar? Maar hun overtuigingen waren gebaseerd op Schriftgedeelten als Filippenzen 1:21-23, waar de apostel Paulus schrijft: 'Want voor mij is leven Christus en sterven winst. (...) Ik weet niet wat ik moet kiezen (...) ik verlang ernaar te sterven en bij Christus te zijn, want dat is het allerbeste.' Paulus schrijft ook: 'We weten dat zolang dit lichaam onze woning is, we ver van de Heer wonen. We (...) zouden ons lichaam liever verlaten om onze intrek bij de Heer te nemen' (2Kor.5:6,8).

Door de eeuwen heen heeft de hemel een belangrijke rol gespeeld in de gedachten en het leven van Gods kinderen. De hemel is de Poolster waar talloze christenen gedurende hun hele leven op genavigeerd hebben. Maar heb je gemerkt wat er gebeurd is? Vandaag de dag is de hemel grotendeels van ons radarscherf verdwenen. Als we eerlijk zijn, moeten we toegeven dat we niet dagelijks en bewust uitkijken naar de hemel, en zelfs nog minder naar de nieuwe aarde. We hebben de hemel gereduceerd tot een zweverig, bovennatuurlijk concept en we gaan voorbij aan de duidelijke Bijbelse belofte van een hersteld universum waarin wij God zullen dienen als door Hem aangestelde heersers. We zijn blind geworden voor de waarheid en we zijn onze verwondering kwijtgeraakt, samen met de verwachting van het grootse, schitterende plan dat God voor ons in petto heeft. Jezus zei over de duivel: 'Wanneer hij liegt, spreekt hij zoals hij is: een aartsleugenaar, de vader van de leugen' (Joh.8:44). Een paar van Satans favoriete leugens gaan over de hemel.

In zijn korte verhaal 'Het land der blinden' schrijft H.G. Wells over een stam in een afgelegen vallei, verborgen in een gigantische bergketen, afgesneden van de rest van de wereld door een enorme lawine die alle bergpassen heeft verwoest. Als gevolg van een afschuwelijke epidemie worden opeenvolgende generaties van deze

stam blind geboren. Uiteindelijk verliest deze cultuur het hele concept *zien* en hebben ze geen besef meer van de wereld die ze niet kunnen zien. Door hun handicap zijn ze zich er niet van bewust hoe ze er werkelijk aan toe zijn. Als een buitenstaander, iemand die kan zien, in hun dorp komt, denken ze dat hij een nieuw schepsel is, met gebrekkige zintuigen, en dat al zijn gepraat over zien waanzin is. Ze zijn niet in staat deze andere dimensie, die van het zien, te begrijpen. Hoewel ze zich hebben aangepast aan hun omstandigheden, kunnen ze zich niets voorstellen bij de wonderlijke gebieden die zich achter hun vallei zouden kunnen bevinden.

Geestelijk gezien leven wij in het land der blinden. De ziekte van de zonde heeft ons blind gemaakt voor de waarheid over God en de hemel, die beiden echt zijn, maar onzichtbaar. Gelukkig is Jezus vanuit de hemel naar onze vallei gekomen om ons te vertellen over zijn Vader en de wereld achter deze wereld. Als we naar Hem luisteren – wat betekent dat we ons bewust moeten inspannen om onze vooringenomenheid, onze onwetendheid en de leugens van de duivel te overwinnen – zullen we een nieuwe kijk krijgen op onze huidige omstandigheden en op de wereld die komt. We zullen niet langer gelijkvormig zijn aan deze wereld, maar zullen veranderen door de vernieuwing van ons denken (Rom.12:2). Als gevolg daarvan zullen onze levens voor altijd veranderd worden.

Toen Jezus tegen zijn discipelen zei: ‘In het huis van mijn Vader zijn veel kamers; zou Ik anders gezegd hebben dat Ik een plaats voor jullie gereed zal maken?’ (Joh.14:2), koos Hij bewust voor veelvoorkomende, concrete termen (*huis, kamers, plaats*) om te omschrijven waar Hij heen ging en wat Hij ging doen. Hij wilde zijn discipelen (en ons) iets concreets geven om naar uit te kijken – een echte plaats, een *thuis*, waar zij (en wij) heen zouden gaan om bij Hem te zijn.

De hemel die Jezus beschreef is geen etherische omgeving voor geesten zonder lichaam. Zo'n plaats zou nooit een thuis voor ons kunnen zijn, omdat mensen niet geschikt zijn voor een onstoffelijk bestaan. Een *plaats* is van nature iets fysieks, zoals ook mensen van nature niet alleen geestelijk maar ook fysiek zijn. Waar wij geschikt voor zijn – waar we speciaal voor geschapen zijn – is precies de plaats die God voor ons gemaakt heeft: de aarde. We zijn gemaakt *uit* de aarde en *voor* de aarde. De aarde is ons thuis.

Toen Hanna de jonge Jezus zag, 'bracht [ze] hulde aan God en sprak over het kind met allen die uitzagen naar de bevrijding van Jeruzalem' (Luc.2:38).

De mensen met wie Hanna sprak over Jezus de Messias-Koning, deden die 'uitzagen naar de bevrijding van Jeruzalem', deden precies wat we volgens Petrus zouden moeten doen: '[Uitzien] naar een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont' (2Pet.3:13). Dit is het evangelie van het koninkrijk. Elk evangelie dat daaraan afdoet, is een verminkte en afgevlakte weergave van Gods verlossingsplan.

God beging geen vergissing toen Hij de eerste mens vormde uit het stof van de aarde. Het was niet slechts een metafoor toen Hij zei dat Hij wilde dat de mens op de aarde zou leven en over de aarde zou heersen. En God heeft zijn oorspronkelijke ontwerp, zijn oorspronkelijke plan nooit laten varen. Op een dag zal Hij alles wat is aangetast door de zonde herstellen en Hij zal de hemel laten neerdalen op een plaats die de nieuwe aarde genoemd wordt. Dat is de plek waar wij voor eeuwig met Hem mogen leven, en waarvoor Hij ons allemaal uitnodigt.

Als we deze opmerkelijke waarheid begrijpen, zullen we ons eindelijk realiseren dat ons diepste probleem niet is dat we *te veel* willen. Integendeel, het probleem is dat we genoeg nemen met *te*

weinig. C.S. Lewis zei daar het volgende over: 'Als we de onbescheiden beloften van beloningen in de evangeliën nader bezien, zou je haast denken dat onze Heer onze verlangens niet te sterk vindt, maar te zwak. We zijn halfslachtige wezens, die zich druk maken over drank en seks en ambitie, terwijl ons een oneindige vreugde wordt aangeboden. We zijn als een onwetend kind dat moddertartjes wil blijven bakken in de achterbuurt omdat het zich niets kan voorstellen bij het aanbod van een vakantie aan zee. We zijn veel te snel tevreden.'³

Als het gaat om het begrijpen van de hemel, ben jij dan ook tevreden met te weinig?